

ת"פ 22601/02/17 - מדינת ישראל נגד פאיז מרעי

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 22601-02-17 מדינת ישראל נ' מרעי

בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשם

פאיז מרעי

באמצעות בא כוחו עו"ד עמיקם שוחט
מטעם הסניגוריה הציבורית

גזר דין

כתב האישום המתוקן:

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של התפרצות לבית מגורים - עבירה לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 ובעבירה של גניבה - עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

לפי עובדות כתב האישום המתוקן, בהן הודה הנאשם, המתלונן הינו הבעלים של עסק שמהותו נגריה, ברח' הרב ניסים אוחנה 8, בחיפה, ובו חדר המשמש ללינתו במהלך ימות השבוע (**להלן: "חדר השינה"**).

בין התאריכים 3.1.16 - 4.1.16 בין השעה 19:30 לשעה 09:45 בקרוב, בשעה מדויקת אשר אינה ידועה למאשימה, התפרץ הנאשם לחדר השינה, באופן שניפץ את חלון החדר, עקר מספר שלבים בתריס, פירק את כנפי הרשת בחלון, ונכנס לפניו חדר השינה - וזאת בכוונה לבצע גניבה.

בנסיבות המתוארות לעיל, נשא ונטל הנאשם מחדר השינה מחשב נייד תוצרת DELL וכן מחשב טאבלט תוצרת SAMSUNG של הבעלים (**להלן: "הרכוש"**) בשווי שאינו ידוע, וזאת ללא הסכמת הבעלים, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הרכוש שלילת קבע מבעליו.

טענות הצדדים:

ב"כ המאשימה עמד על חומרת עבירות ההתפרצות ועל הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, תוך הפניה לפסיקת בית המשפט העליון.

עוד נטען, כי במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בין היתר, בתופעת ההתפרצויות והגניבות בדירת מגורים, על כל הפגיעה ברכושם ובפרטיותם של תופסי המקום, על חומרתן של עבירות אלו, על הקלות היחסית לביצוע העבירות מחד, ועל הקושי הרב בלכידת הפורצים, מאידך, ומכאן נגזר גם הצורך בענישה מרתיעה, על מנת להפוך אותן

לבלתי כדאיות.

המאשימה טוענת למתחם עונש הולם הנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל. הודגשה העובדה שמדובר במי שהינו בעל עבר פלילי "טרי", כאשר לא חלף זמן קצר מאז הרשעתו האחרונה, והוא שב וביצע עבירה זהה.

עוד הפנתה לעברו הפלילי המכביד, בעבירות רכוש ואלימות, ועל הנזק הנגרם כתוצאה מהתפרצותו, תוך שהרכוש שנגנב, לא הוחזר למתלונן עד עצם היום הזה.

אשר להמלצות התסקיר, אשר קראו לבית המשפט להעדיף פן שיקומי על פני פן גמולי, נטען על ידי ב"כ המאשימה, כי התסקיר מבוסס אך ורק על דברי הנאשם, ללא כל אינדיקציה אובייקטיבית לשיקום, הנאשם לא שיתף פעולה עם שירות המבחן, לא הגיע למפגשים. מדובר ברצידיביסטה, אשר חוזר ופוגע בחברה, וכאמור אין ראייה אובייקטיבית להליך שיקום ממשי.

ב"כ המאשימה עתר למקם את עונשו של הנאשם במרכז מתחם העונש שהציע לקבוע בעניינו.

מנגד, ביקש ב"כ הנאשם לאמץ את המלצות שירות המבחן, ולחרוג ממתחם העונש ההולם, תוך העדפת הפן השיקומי על פני הפן הגמולי, בעניינו של הנאשם. הודגשה על ידו העובדה, כי לא מדובר בהתפרצות לדירת מגורים, הממוקמת בבנין מגורים, אלא לחדר המשמש למגורים באיזור עסקים.

עוד הודגשו, נסיבות חייו של הנאשם ובין היתר, העובדה שהנאשם מנהל זוגיות טובה כיום, מגדל יחד עם בת זוגו שלושה ילדים, ולעת הזאת, היא בהיריון.

הנאשם עובד מספר שנים במקום עבודה מסודר. שירות המבחן מכיר היטב את הנאשם, ומשוכנע ביכולתו השיקומית של הנאשם, אשר נמצא לשיטת הסניגור, בעיצומו של הליך כזה.

לגישת הסניגור, מתחם העונש ההולם, נע בין מאסר בפועל, שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד לשנת מאסר, כאשר במקרה דנן, יש כאמור, להעדיף את ההיבט השיקומי, ומטעם זה לחרוג ממתחם העונש ההולם.

אשתו של הנאשם, העידה ומסרה כי הם נשואים מזה 11 שנה, ולהם שלושה ילדים. בעלה, הנאשם עובד ומפרנס היטב את המשפחה, הוא השתקם וכיום הוא מתפקד כבעל וכאב מסור. היא פנתה וביקשה את רחמי בית המשפט.

דבר הנאשם בטרם מתן גזר הדין:

הנאשם טען כי עבר טיפול, אך מדבריו עולה, כי לא היה מדובר בתהליך מובנה אלא במתן דגימות שתן לבדיקת ניקיון מסמים. לדבריו, הוא לא משתמש יותר בסמים, עובד באופן מסודר ועושה לפרנסת משפחתו.

דין והכרעה עונשית:

הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

עבירות התפרצות פוגעות בערכים הבסיסיים של פרטיותו של אדם, קניינו, הפרת שלוותו ובטחונו האישי ועל כן, על דרך הכלל, קיים הכרח להחמיר בענישה בעבירות אלה, שלא אחת נאמר עליהן שהן הפכו ל"מכת מדינה", באשר הן פוגעות בביטחונם הרכושי של אזרחים רבים (ראו: ע"פ 370/14 סלפית נ' מדינת ישראל (2014); רע"פ 1708/08 לוי נ' מדינת ישראל (2008)).

מעשיו של הנאשם פגעו בערכים מוגנים אלה ברף הבינוני - גבוה.

מדיניות הענישה (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

ככלל, נפסק כי בעבירות התפרצות וגניבה יש כדי לערער את הביטחון האישי של הציבור, ואת התחושה של "ביתי הוא מבצרי" ואף טמון פוטנציאל להתפתחות אלימה (ע"פ 3297/10 וולקוב נ' מדינת ישראל (2012)), ועל כן, ככלל, ובהעדר נסיבות לחרוג, יש לנקוט בגישה מחמירה בכל הנוגע לענישה בעבירות רכוש בכלל, ובעבירות ההתפרצות, בפרט, על מנת ליתן הגנה משמעותית ויעילה לביטחון הציבור (רע"פ 244/10 קרופניק מיור נ' מדינת ישראל (2010); רע"פ 3063/11 כהן נ' מדינת ישראל (2011)).

בעבירות התפרצות וגניבה, קיים מנעד ענישה רחב, אשר הינו תלוי נזק ותלוי תכנון ותחכום. נביא להלן את מדיניות הענישה הנוהגת:

רע"פ 3228/12 ויסלנקו נ' מדינת ישראל - נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בעבירות של התפרצות לדירה וגניבה לאחר שפרץ לביתו של מתלונן וגנב תיק עם מחשב נייד, מצלמה, מטען ומסמכים שונים. הנאשם נדון לשנתיים מאסר בפועל לאחר שהתקבל ערעור המדינה על קולת העונש בעניינו.

רע"פ 1775/09 שלמה פדידה נגד מדינת ישראל - כתב אישום מתוקן בבימ"ש השלום בגין עבירות גניבה שונות וקשר לביצוע פשע. המבקש ושותפיו הודו בעובדות כתב האישום בהסדר טיעון, הורשעו בעבירות שיוחסו להם ונגזר עונשם ל-12 חודשי מאסר בפועל. המשיבה ערערה בבימ"ש המחוזי על גזר הדין בעניינם של המבקש ושל נאשם 2 בכתב האישום. בעניינו של השותף השלישי לא ערערה המשיבה לאור נסיבותיו האישיות יוצאות הדופן. בימ"ש המחוזי החמיר בעונשו של המבקש ונאשם 2 לעונש מאסר בפועל שיעמוד על 22 חודשים. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור, ובין היתר ציין, כי העונש שקבע בימ"ש המחוזי הולם את חומרת העבירות שביצע המבקש.

רע"פ 5090/13 אמיר חסן נ' מדינת ישראל - המבקש הורשע בבימ"ש השלום, במסגרת הסדר טיעון, בהתפרצות לבית מגורים בכוונה לבצע עבירה ובגניבה. בימ"ש השלום השית על המבקש 20 חודשי מאסר בפועל בערעור שהוגש לבימ"ש המחוזי הוקל עונש המאסר בפועל ל-18 חודשים ועל פסק דינו הוגשה בקשת רשות הערעור, בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור וציין כי העונש איננו מחמיר ביחס למדיניות הענישה המקובלת.

רע"פ 659/13 רפאל אביכזר נ' מדינת ישראל - בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור של נאשם אשר הורשע בעבירות של התפרצות למקום מגורים, גניבה, היזק לרכוש במזיד, והתנגדות למעצר. בית משפט השלום הטיל על הנאשם 14 חודשי מאסר בפועל, 10 חודשי מאסר על תנאי, פיצוי וקנס בסך 1000 ₪ כל אחד. הנאשם ערער על

גזר הדין, בין היתר בטענה שלא ניתן משקל מספיק לשיקולי השיקום בעניינו ולהמלצות שירות המבחן. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו.

רע"פ 3063/11 **אפרים כהן נ' מדינת ישראל** - בית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור של נאשם אשר הורשע בעבירות של התפרצות לבית מגורים, ניסיון גניבה, החזקת מכשירי פריצה והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. באותו מקרה, הטיל בית משפט השלום על הנאשם מאסר מותנה בן 18 חודשים, 220 שעות של"צ, צו מבחן למשך שנתיים, ו-5000 ₪ פיצוי למתלונן. בית המשפט המחוזי החמיר בעונשו של הנאשם, ביטל את צו השל"צ וצו המבחן והטיל על הנאשם עונש של 24 חודשי מאסר בפועל, יתר הרכיבים נותרו על כנם. בית המשפט המחוזי ציין את עברו הפלילי המכביד של הנאשם ואת העובדה כי על אף ההיבט השיקומי בעניינו אין לחרוג באופן כה קיצוני ממדיניות הענישה בעבירות שכאלה, ועל הענישה לשקף את האינטרס הציבורי שבגמול ובהרתעה למען שמירה על ביטחון הציבור.

עפ"ג 7850-08-15 **מדינת ישראל נ' פרלמן** - המשיב הורשע, ע"פ הודאתו, בעבירה של התפרצות למקום מגורים וגניבה. בימ"ש השלום גזר עליו 12 חודשי מאסר בפועל, שמחציתו תחפוף לעונש אותו מרצה המשיב בשל גזר דין קודם ומחציתו במצטבר. המדינה ערערה על קולת העונש. ביהמ"ש המחוזי קיבל את הערעור בחלקו, באופן זה שנקבע כי המאסר המותנה יופעל בחפיפה חלקית לו (6 חודשים ירוצו במצטבר). כך שסך הכל ירצה הנאשם 18 חודשי מאסר, 15 מתוכם ירוצו במצטבר לעונש המאסר אותו ריצה באותה העת.

ע"פ (מחוזי ת"א) 56652-11-12 **פפלו נ' מדינת ישראל** - נדחה ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של התפרצות לדירת מגורים, גניבה והיזק לרכוש במזיד. על הנאשם הוטל עונש של 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי לתקופות משתנות בהתאם לסוג העבירה שמדובר בה, קנס בסך 5,000 ₪ וכן פיצוי למתלונן, שהעיד בבית המשפט, בסך 4,000 ₪.

נסיבות שקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 לחוק העונשין):

התכנון שקדם לביצוע העבירות - מעובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם, עולה כי המתלונן הינו הבעלים של נגריה, ושם יש לו חדר המשמש ללינתו במהלך ימות השבוע. הנאשם התפרץ לאותו חדר, בשעות הלילה, באופן שניפץ את חלון החדר, עקר מספר שלבים בתריס, פירק את כנפי הרשת בחלון ונכנס לתוך החדר. הוא גנב משם מחשב נייד, מחשב טאבלט, בשווי שאינו ידוע. ברור למדי מעובדות אלה, כי הנאשם תכנן את הפריצה.

חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירות - הנאשם הוא המבצע היחיד והבלעדי של העבירות.

הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות - כפי שנפסק בעניין **וולקוב הנ"ל**, עבירות ההתפרצות למקומות מגורים, טומנות בחובן פוטנציאל להתלקחות אלימה, שסופה מי ישרונו, שכן הפורץ לא יודע בוודאות אם במקום הנפרץ שוהה אדם כלשהו, ועל כן, קיימת פוטנציאל, אפשרות, שעם כניסתו לדירה, יתפתח עימות אלים.

הנזק שנגרם - הנזק שנגרם מפורט בסעיף 3 לעובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם והוא כולל גניבת מחשב נייד תוצרת DELL ומחשב טבלט תוצרת SAMSUNG.

הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות - מדובר בנאשם אשר ביצע את העבירות, על מנת לגרוף לכיסו רווח קל, כפי שגם מעיד עליו עברו הרצוף בעבירות רכוש.

יכולתו של הנאשם להבין את הפסול במעשיו (התחשבות בגילו) - לנאשם הייתה יכולת להבין את הפסול שבמעשיו, הוא פעל באופן מודע ורצוני. הוא יכל בכל עת, להימנע מביצוע העבירות, אלא שהוא העדיף לבצע את העבירות, וזאת כאמור, על מנת לגרוף לכיסו רווח קל.

הקרבה לסייג לאחריות פלילית - אין קרבה לסייג פלילי.

האלימות של הנאשם כלפי נפגע העבירות - ההתפרצות לתוך חדר השינה של המתלונן, תוך ניפוץ חלון החדר ועקירת שלבים בתריס, היא בהחלט מעשה אלים המשקף את האלימות שהפגין הנאשם, ביחס לקניינו ורכושו של המתלונן.

מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג (ב) לחוק העונשין):

בשים לב לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, למידת הפגיעה בערכים אלו, למדיניות הענישה הנוהגת ולנסיבות ביצוע העבירות, אני קובע כי **מתחם העונש ההולם במקרה דנן, נע בין 12 חודשים ל-24 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה מרתיע ומשמעותי.**

חריגה ממתחם העונש ההולם לקולה או לחומרה (סעיפים 40ד ו-40ה לחוק העונשין):

חריגה לקולה (סעיף 40ד (א) לחוק):

סעיף 40ד (א) לחוק העונשין, קובע כדלקמן:

"קבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם, בהתאם לעיקרון המנחה, ומצא כי הנאשם השתקם, או כי יש סיכוי של ממש כי ישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם, ולקבוע את עונשו של הנאשם, לפי שיקולי שיקומו, וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקומי כלפי הנאשם, לרבות העמדתו במבחן, לפי סעיפים 82 או 86 או לפי פקודת המבחן (נוסח חדש) התשכ"ט - 1999".

כאמור, המחוקק הסמיך את בית המשפט, לחרוג ממתחם העונש ההולם, אם בית המשפט מצא כי אחד התנאים הבאים התקיים: **"הנאשם השתקם"** או **"יש סיכוי של ממש שישתקם"**. ענייננו, בחלקה השני של הוראת החוק, קרי קיומו של סיכוי ממשי שהנאשם ישתקם, בעתיד.

מלשון החוק, ברור כי **"סיכוי של ממש"** לשיקום, מחייב הוכחת פוטנציאל שיקומי ממשי מצד הנאשם. אין המדובר בדברים בעלמא, או על תרחיש תיאורטי אפשרי, בדבר שיקומו (ראו: ע"פ 425/14 פלוני נ' מדינת ישראל (2014); ניב ואקי ויורם רבין, הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה: תמונת מצב והרהורים על העתיד לבוא, הפרקליט, נ"ב, 413 - 447)).

בהיבט הראיתי, הוכחת סיכוי ממשי לשיקום, נעשית על דרך הכלל באמצעות תסקיר של שירות המבחן. מדובר בגוף

נטרלי, מקצועי, רב ניסיון, אשר בכוחו לבחון כל מקרה לנסיבותיו, וליתן הערכה מקצועית בדבר שיקומו או סיכויי שיקומו של נאשם, לעתיד לבוא.

כאשר מדובר בהערכת סיכויי שיקום, המלאכה אינה פשוטה, שכן, מדובר בהתנבאות וחיזוי לגבי העתיד, וכפי שצינו המלומדים ואקי ורבי, בחיבורם הנ"ל, סיכויי שיקומי של ממש, חייב להיות **"אפשרות אמיתית המעוגנת במציאות"** (ראו שם בחיבורם, בעמ' 446), אם כי, יש להעיר, כי אין בלשון החוק, דרישה, להראות "סיכוי וודאי", אלא "סיכוי ממש", אך יחד עם זאת, ברי, כי להנחת השיקום צריך שיהיה עיגון בראיות.

ישום דברים אלו לענייננו, מלמד כי מאז התיק הקודם, והאירוע נשוא כתב האישום, הנאשם עשה כברת דרך לקראת שיקומו, וקיומו של אופק שיקומי בעניינו, מעוגן בתסקירו המפורט של שירות המבחן.

כפי שציין שירות המבחן, העבירות הנוכחיות בוצעו לפני שהוטלו על הנאשם העונשים בגזר דין הקודם, ומאז האירוע הקודם, לא נרשמו לחובתו של הנאשם הסתבכויות נוספות עם החוק.

לפי התחקיר שערך שירות המבחן, הנאשם נהג להתרועע בחברה שולית, דבר אשר עודד אותו לבצע את העבירות הנוכחיות וכנראה גם את העבירות הקודמות. לדבריו, הוא ניתק את הקשר עם חבריו והתמקד בעיקר בפרנסת משפחתו.

שירות המבחן מציין, כי במסגרת התיק הקודם, הוא שולב במסגרת טיפולית, על רקע התרשמות שירות המבחן מבעיה של צריכת סמים, אך הנאשם לא הפגין מודעות לנזקקות טיפולית, ועל כן לא התמיד בהגעה, אך לצד זאת, נמנע ממעורבות בפלילים.

מאז, חלפו כאמור מספר שנים, הנאשם לא הסתבך בפלילים, ושירות המבחן מציין כי כיום הוא בשל יותר ומכיר באחריותו ומחויבויותיו, בשל האחריות לפרנס את אשתו וילדיו, והוא מפגין יציבות תעסוקתית.

יצוין, כי הנאשם הופנה לקבוצה טיפולית בשירות המבחן, אך טרם נקלט לטיפול, ולא בשל מחדלים מצדו.

התרשמות שירות המבחן היא כי חל שינוי משמעותי אצל הנאשם, הוא פועל במהירות ובהתאם למה שנדרש ממנו, נכון לבצע שינוי משמעותי בחייו, הוא מכיר באחריות מעשיו ומעוניין לנקוט בצעדים אשר יאפשרו לו להתמודד באופן מותאם עם מצבי סיכון עתידיים, ולאור דברים אלה ממליץ שירות המבחן, להעדיף את הפן השיקומי בעניינו ולהטיל עליו צו מבחן, לצד מאסר מותנה משמעותי.

חיזוק לדברים אלו יש בעדות אשתו אשר מסרה, כי הם נשואים 11 שנה ולהם 3 ילדים, וכעת היא בהיריון, והנאשם עובד ומפרנס, לדבריה:

"הוא מתפקד בצורה טובה, אבא טוב, אני מבקשת שתעזרו לו, אני יודעת במה הוא הסתבך, זה היה מזמן, הוא היה קטן, היה עושה שטויות, עכשיו הוא השתקם, רוצה לפרנס את הילדים שלו. הילדים שלו אוהבים אותו, הוא אבא טוב, בעל טוב, הוא לא משתמש יותר בסמים..." (עמ' 27 שורה 28-31).

המשפחה שהתרחבה והאחריות הרובצת על כתפיו בהיבט הכלכלי, נתנו את אותותיהם עליו. הוא התייצב באופן תעסוקתי, עובד ומפרנס וחדל מביצוע העבירות, ולראיה, לא נרשמה כל הסתבכות בפלילים לחובתו.

הגם שאין הליך טיפולי לעת הזאת, התרשם שירות המבחן משינוי משמעותי בהתנהלות הנאשם, והדגיש את רצונו של הנאשם לקחת חלק בהליך טיפולי.

בנסיבות העניין, נראה כי הסיכוי לשיקום מבוסס דיו, ויש לאפשר לנאשם להשתקם ולהתמיד בדרך הישר בה הוא אוחז, מאז האירוע הנוכחי, על מנת להשלים את שיקומו, ולהביאו למצב, בו הוא יהיה אדם נורמטיבי, יצרני, אשר לא מסתבך עם החוק, ולא פוגע בציבור. שיקום זה יתרום לנאשם, אך ללא כל צל של ספק, יתרום לאינטרס הציבורי, בכך שתאויין בכך המסוכנות הנובעת מהנאשם וההסתברות להישנות ביצוע העבירות.

לפיכך, נמצא לנכון לחרוג ממתחם העונש ההולם.

אך יחד עם זאת, לא אוכל לקבל את המלצות שירות המבחן, אשר נראות בנסיבות העניין מרחיקות לכת.

נראה כי חלק מהצבת הגבולות שראוי לחדד בפני הנאשם, היא הטלת עונש אשר אומנם חורג ממתחם העונש ההולם, אך יש בו כדי להבהיר לו את המחירים שהוא צריך לשלם על מעשיו ולחדד עבורו את המחירים שהוא עלול לשלם באם ימעד שוב.

הסתפקות בשל"צ, בנסיבות העניין, נראית חסרה, ואינה תואמת את נתוני השיקום של הנאשם, אשר כאמור, אינם מעידים על תהליך מובנה, מקיף, שלצדו תוצאות מהליכים טיפוליים שעבר הנאשם, אלא מעידים על קיומו של אופק שיקומי מסתבר, בנסיבות העניין. זהו איפוא פוטנציאל שיקומי ממשי, אך הדרך לשיקום עודנה בפני הנאשם וחובת ההוכחה היא עליו.

על כן, כחלק מהשיקום, צריך בית המשפט ליתן על הנאשם ענישה מציבת גבולות, שבכוחה לסייע גם בהיבט השיקומי.

לפיכך, נראה לנכון כי יש לקבוע כי החריגה ממתחם העונש ההולם, תהיה מתחת למתחם העונש שנקבע, אך בתוך תחומו של עונש מאסר ההולם את מעשי העבירות ונסיבותיהן, אך מתיישב עם היבטי השיקום והחובה לחדד גבולות בפני הנאשם כחלק אינהרנטי של תהליך זה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40א לחוק העונשין):

הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו - הטלת עונש מאסר ממושך תפגע ללא ספק בנאשם ובמשפחתו. מדובר בנאשם נשוי, אב לשלושה, כאשר אשתו בהריון. אשתו עקרת בית, והיא והילדים סמוכים על שולחנו.

נטילת אחריות של הנאשם וחזרתו למוטב - הנאשם קיבל אחריות על המעשים, הודה בעובדות כתב האישום, שיתף פעולה עם שירות המבחן ונראה כי פניו לחזרה למוטב.

שיתוף פעולה עם רשויות החוק - הנאשם שיתף פעולה עם רשויות החוק.

נסיבות חייו של הנאשם שהייתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירות - שירות המבחן מפרט בתסקירו את העובדה שהנאשם נישא בגיל צעיר (20), כאשר טרם היה בשל להקים משפחה, דבר אשר תרם לחילוקי דעות ומריבות בין בני הזוג, בגין אף ריצה מאסר בשנת 2010, בשל הפגנת אלימות כלפי אשתו. אולם מאז שחרורו ממאסר, חזר להתגורר עם משפחתו, הזוגיות התייצבה ובני הזוג אף הרחיבו את המשפחה. הנאשם הפגין אחריות גבוהה יותר כלפי

משפחתו, הוא עובד בצורה מסודרת, נוטל חלק פעיל בפרנסת המשפחה, בגידול הילדים.

חלוק הזמן מעת ביצוע העבירות - העבירות בוצעו בינואר 2016, לחלוק הזמן אין השלכה על גזירת העונש.

עברו הפלילי של הנאשם - מעיון ב-ת/1 עולה כי לחובת הנאשם 4 הרשעות קודמות, הכוללות כאמור תקיפה סתם של בת זוג, בגינה ריצה מאסר של שנה. הרשעתו האחרונה היא מחודש יוני 2016, בגין עבירות התפרצות לבית מגורים ותקיפה על רקע מעצר חוקי, בגין הוטלו עליו מאסר מותנה שאינו בר הפעלה, צו מבחן למשך שנה והתחייבות להימנע מהעבירה.

העונש המתאים (סעיף 40יד (2) לחוק העונשין):

בשים לב למכלול השיקולים המפורטים לעיל, נוכח חוות הדעת המקיפה שערך שירות המבחן בעניינו של הנאשם, המלמדת על סיכוי ממש לשיקומו, התייצבותו התעסוקתית, העדר הסתבכויות בפלילים מאז ביצוע העבירות הנדונות, שבוצעו כאמור בטרם ניתן גזר הדין בתיק הקודם (ת"פ 51049-05-10), ובשל הצורך לחדד לנאשם את הגבולות ולהציב בפניו מחירים ממשיים על התנהגות פורצת גבולות ומחירים פוטנציאליים להסתבכות נוספת, נמצא לנכון לקבוע את עונשו מתחת למתחם העונש ההולם, אך במסגרת ענישה קונקרטית ממשית, בדמות של מאסר בפועל בעבודות שירות.

ביחס לנאשם, הוגשה חוות דעת הממונה על עבודות השירות, אשר מצאה את הנאשם כשיר לבצע עבודות שירות. הנאשם אף הביע את הסכמתו לבצע עבודות שירות.

עם התיקון האחרון לחוק העונשין, בכל הנוגע לעבודות שירות, מעורב גם שירות המבחן ומלווה את מי שהוטל עליו מאסר ממושך בעבודות שירות, כאשר בתוך תקופת המאסר, ככל שנאשם מגלה נכונות שיקומית, ישנה התוויה טיפולית-שיקומית מצד רש"א ושירות המבחן (ראו: סעיף 151א(א)(ב) לחוק העונשין).

בשים לב לנאמר לעיל, בדבר סיכויים של ממש לשיקומו של הנאשם, סבורני כי יש למקם את עונש המאסר בעבודות השירות, בחלק העליון של מאסר בעבודות שירות, כחלק מהדרך הטיפולית-שיקומית בנאשם, מהטעמים שפורטו לעיל.

לאור העובדה, שמדובר במי שטמון בו פוטנציאל שיקומי ממש בלבד, אשר טרם צלח תהליך טיפולי מובנה, ובשים לב לכך שלפי המצב המשפטי החדש, שירות המבחן ילווה את עבודות השירות, וניתן יהיה להתוות במסגרתם, גם אפיקים טיפוליים, נראה כי המסגרת העונשית הזו, היא המסגרת המתאימה בכל הנוגע לענישת הנאשם, בנסיבות המקרה דנן.

לצד עבודות השירות, יש להטיל על הנאשם לשאת בפיצוי המתלונן, בשיעור מאוזן וראוי, אשר לאו דווקא תואם את גובה הנזק הריאלי, אף זאת מתוך מטרה לשקף לנאשם את המחירים הכלכליים שהתנהגות פורצת גבולות מצידו, עלולה לשאת.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

8 חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות בבית חולים "רמב"ם" בחיפה.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עבודות השירות במועד שייקבע על ידי הממונה על עבודות השירות, ברח' הציונות 14, בתחנת משטרת טבריה.

מובהר לנאשם כי מדובר בתנאי העסקה קפדניים וכל חריגה מכללים אלו ו/או אי הישמעות להוראות הממונה על עבודות השירות, עלולה להוות עילה להפסקה מנהלית של עבודות השירות ולריצוי עונש המאסר בכליאה ממשית.

7 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה מהעבירות בהן הורשע בתיק זה ו/או כל עבירת רכוש מסוג פשע.

צו מבחן למשך 12 חודשים, במסגרת תקופה זו, ובכפוף לעבודות השירות, יתווה שירות המבחן תוכנית טיפולית לנאשם בעיתוי שיקבע השירות לפי שיקול דעתו.

מובהר לנאשם כי באם יפר את צו המבחן, צו המבחן יופקע, ובית המשפט יהיה רשאי להטיל עליו עונש כחוק.

אני מחייב את הנאשם לחתום על התחייבות להימנע במשך 3 שנים מהיום, מביצוע העבירות בהן הורשע בתיק זה. גובה התחייבות בסך - 5,000 ₪, לא יחתום - יאסר למשך 90 יום, או עד שיחתום - המוקדם מביניהם.

אני מחייב את הנאשם לשלם פיצוי למתלון בסך של 5,000 ש"ח. הפיצוי ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים. ככל שלא ישולם הפיצוי, הוא ייגבה בדרך שגובים קנס.

המזכירות תעביר העתק החלטה זו לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות, המתבקש לקבוע מועד חדש לתחילת ריצוי עבודות השירות.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, כ"ט אייר תשע"ט, 03 יוני 2019, במעמד הצדדים.